

φυλακτικά μέτρα κατά του θανάτου ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τοῦ ἔαρος· τότε ἡ συναίσθησις τῆς ζωῆς εἶνε τόσο γλυκεῖα παρά τῷ λαῶ καὶ κατὰ συνέπειαν τόσῳ βελύς ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὥστε ὁ ἔρωσ τῆς ζωῆς τρέμει ἀνά πᾶν βῆμά του, φαντάζεται ἐπιθανάτους ἀπειλάς καὶ περιβάλλεται ὡς μὲ φυλακτὰ, μὲ προλήψεις, ὁ ἔρωσ τῆς ζωῆς, μητέρα, ἡ ὁποία σταυροκοπεῖται καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν τοῦ μόνου καὶ ἀκριβοῦ παιδιοῦ της.

Ἀλλὰ τὸ γραφικώτερον ἔθιμον τῆς πρωτομαγιάς εἶναι ἡ γύφτισσαις. Ἐπανερχόμεθα ἀπὸ τῆς ἐθιμικῆς ἀνά τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους ἐκδρομῆς· ἐκάστη οἰκία φέρει ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς θύρας τὸ Μάϊ της. Ὁ ἴλιος χαιρετίζει μὲ τὰς πρώτας ἀκτινάς του τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθέων· ὅτε ἀκούονται ἤχοι κωδωνίσκων, ἐν ῥυθμῷ συνοδεύοντες μόνον δημοτικὸν τραγοῦδι, ὅπερ ἐξέρχεται ἀπὸ λάρυγγας τραγαίς καὶ ἀμούσους. Εἶναι ἡ γύφτισσαις.

Τὰ παιδάκια προστρέχουσι κραυγάζοντα περιχαρῶς, ἀνοίγοντα παράθυρα καὶ ἐξώστας, περίεργοι μορφαὶ προκύπτουσιν ἐπ' ἐκείνων. Μετ' ὀλίγον ἡ γύφτισσαις πλησιάζουν σταματῶσιν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν: — Νὰ σὰς πούμε τὸν Μάϊ; — Νὰ τὸν πῆτε. — Τότε σχηματίζονται εἰς κύκλον· ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς σείουσι μανδύλιον, καὶ κουδοῦνι ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὰ κουδοῦνι ἀποτελοῦσι τὴν ὀρχήστραν των, ἥτις συνοδεύει τὸ ἄσμα των· μόνον τὸν πρῶτον στίχον του ἐνθυμοῦμαι:

«Τώρα ὁ Μάϊς κι' ἡ ἀνοιξίς, τώρα τὸ καλοκαίρι».

Φέρουσι τὰ καινούργιων ρούχα καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἠπλωμένα κίτρινα φακίλια. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου ἡ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἡ δυσειδεστέρα συνήθως, μὲ λευμένη κόμην, κυματίζουσιν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τῶν ὤμων των ρυθμίζει πρὸς τὸ ἄσμα τῶν ἄλλων τὸ βῆμα εἰς ἰδιοτροποῖ χορόν· μόνη αὐτὴ φέρει ἐσθῆτα βραχεῖαν, γαρνιρι-

σμένην διὰ λίαν πλατειῶν σειρῶν ἐξ ἀνθέων· ἀνθὴ ἐπὶ τοῦ στήθους, περὶ τὴν ζώνην, καὶ ἐπὶ τῆς κόμης· ζωηρὰ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἐκλεικῶν καὶ λεῖων ἐκείνων πετάλων καὶ τοῦ μαυρισμένου καὶ τραχέος προσώπου της. Ἡ χορεύτρια εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ ἔαρος, καὶ ἀποκαλεῖται τὸ Μαγγόπουλο. Ὁ θάκος ἐκείνος τῶν γυφτισσῶν, αἰτινὲς ἀγγέλλουτιν οὕτω φαιδρῶς τὸν βασιλέα τῶν μηνῶν μὲ τὸ ἄσμα καὶ τὰ ἀνθὴ, ἀλλὰ καὶ τὰς κεκαυμένας, καὶ παντὸς θάλλου καὶ δρόσου ἐστερημένας, ὄψεις των εἶνε ἀκριβῆς ἀν ὄχι τόσῳ ποιητικῆ εἰκῶν, Μαῖου, ὅστις ὑπὸ τὴν Πρωτομαγίαν του, τελευταίαν καὶ πλουσιωτάτην ἀνάλαμψιν τῆς βασιλείας τοῦ ἔαρος, κρύπτει τὰς ἐπιλοιπούς ἀτερπεῖς καὶ πλήρεις καυστικοῦ ἡλίου καὶ ἰδρώτος ἡμέρας του.

Ἐνοουλουλου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀναδημοσιεύομεν σήμερον, παραμονὴν τῆς Πρώτης Μαῖου, τὴν *Χελιδόνα* τοῦ πρώτου συνεργάτου μας **Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους**, γραφείσαν τὴν Πρωτομαγίαν τοῦ 1882 ἐν τῷ *Μη Χάνεσαι*, ὅπως ἄλλοτε ἀνεδημοσιεύσαμεν τὴν *Χιόρα* του. Τοιαῦτα ἔργα νεωτέρας κλασικότητος οὐδέποτε γηράσκουσιν, ὡς δὲν γηράσκει ἡ ἀνοιξίς, ἡ ἀπῶν, τὸ κύμα, ἡ ὑπολαΐς. Ἔχει δὲ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐπ' αὐτὰ τὸ *Μη Χάνεσαι*, ὅχι διότι ἐν αὐτῷ ἐδημοσιεύθησαν πρώτην φοράν, ἀλλὰ κυρίως διότι διὰ τοῦ *Μη Χάνεσαι* ἐξεδηλώθη καὶ ἡ πολιτικὴ δύναμις τοῦ Ἱεροκλέους ὡς δημοσιογράφου καὶ ἡ λυρικωτάτη ποίησις ὡς λογογράφου. Λυπούμεθα δὲ πολὺ,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 468)

— Ὁ κύριος ξεύρει καλλίτερα ἀπὸ μένα τί μέλλει νὰ κάμῃ.

Ὁ ξένος ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸν πῖλον του.

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ πῆτε, κυρία, ποῦ μπορῶ νὰ εὔρω τὸν Λουὶ Μονώ;

— Σ τὴ καλύβη του, κύριε, γιατί ὅταν δὲν πηγαίη νὰ ἐπαιτῇ ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριὸ, σπανίως τότε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Ἐπειδὴ τὸν εἶδα τὸ πρῶτ, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε τώρα σὲ περιοδεία. Θὰ πάρετε τὸν δρόμον ποῦ εἶνε ἀντίκρου· τὴν βρῦσι καὶ θὰ φθάσετε εἰς τὸν Φρού, θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὡς τὸν μύλον καὶ ὀλίγω παραπάνω· τότε θὰ βγῆτε ἔς τοὺς ἀγρούς καὶ δεξιῶσας θὰ δῆτε τὴν καλύβην τοῦ Γερο-Κάτσικα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Μαρία Ρόζα· ἔτσι θὰ τὸν εὔρω εὐκολώτερα.

— Δὲν δύνασθε ν' ἀπατηθῆτε.

— Ἀπόψε, κυρία.

— Θὰ κοιμηθῆτε ἔς τὸ Βλαϊνκούρ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἐν πάσει περιπτώσει θὰ μοῦ εἰτοιμάσετε ἓνα δωμάτιον.

— Ὅρισμός σας, κύριε.

Ὁ ταξειδιώτης θείσ τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐξῆλθεν.

Ὁ γεροεπαίτης ἐθερμαίνετο εἰς τὸν ἥλιον, στηριζόμενος ἐπὶ σωροῦ ξηρῶν καλάμων, ὅτε εἶδε τὸν ξένον διευθυνόμενον πρὸς αὐτόν· ἠγέρθη δὲ, ὅτε ἐκείνος ἀπείχεν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐκάθισε καὶ ἐξήτασε τὸν ἐπισκέπτῃν δι' ὀφθαλμοῦ ὑπόπτου καὶ μετὰ δυσπιστίας.

— Εἶσθε ὁ κ. Λουὶ Μονώ; εἶπεν αὐτῷ ὁ ξένος στὰς ἐμπροσθέν του.

— Μάλιστα. Καὶ ὕστερα; ἀπήντησεν ἀποτόμως.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς ἴδω καὶ νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μαζί σας.

Ὁ ἐπαίτης προσέβλεψε κρύφα τὸν ἀγνωστον.

— Νὰ μὲ δῆς; εἶπε· νὰ με· δέ με· ὅσον διὰ νὰ κουβεντιάσουμε πρέπει νὰ τὸ θέλω ἐγώ.

— Φαίνεται, κύριε Λουὶ Μονώ...

— Δὲν ἀξίζει νὰ μὲ ὀνομάζητε κύριε, διέκοψε παρατη-

διότι πολιτικά παρεξηγήσεις ή μάλλον διαστάσεις ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἄλλοτε σταδίῳ ἀπεμάκρυναν τὸν κ. Ἱεροκλῆ ἀπὸ τῆς Μη Χάνεσαι, ὅπερ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἐξοχὸν ὑπεροχὴν του καὶ τὴν ἀκατάβλητον ἐκείνην δημοσιογραφικὴν δύναμιν, ἧς μάρτυρες ὑπῆρξαν οἱ ἐκδοθέντες ἀριθμοὶ τῆς Ἐγέρσεως, ὅτε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὄχι μόνον τὸν δημοσιογραφικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικόν ἀγῶνα ὅλου τοῦ Συνδιασμοῦ τῆς ἑπαρχίας Ἀττικῆς καὶ ὅλου τοῦ πολιτικοῦ Συλλόγου ἢ Ἐγερσις ἀνέλαβε καὶ διεξήγαγε στεφανωθείς ὑπὸ πλήρους θριάμβου ὁ κ. Ἱεροκλῆς, μετὰ περινοίας σπανίως ἀπαντώσης εἰς πολιτευτὰς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ μετὰ δυνάμεως ἧς τὸ μυστήριον ἀναμφιρρήτως μεταξὺ ὅλων μᾶς αὐτὸς καὶ μόνος κατέχει. Παρ' αὐτῷ τότε οἱ Ἄγιδες καὶ οἱ Καζάζηδες καὶ οἱ Βαλέττιδες ἦσαν στυλινὰ μηδενικά, τιμὴν των λογιζόμενοι νὰ προσκολλῶνται πλησίον του ὡς ἀναρθροὶ μορφαὶ καὶ φυσιογνωμίαι. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν νίκην ὁ κ. Ἱεροκλῆς ἐλησμονήθη, διότι ἡ μακιαβελικὴ ἀρχὴ τοῦ κ. Τρικούπη εἶναι ὡς φαίνεται τὸ περιποιεῖσθαι μὲν τοὺς ἀνικάνους, τοὺς κόλακας, τοὺς χλιαροὺς, τοὺς ἑτεροφώτους καὶ ἑτεροκινήτους, ἀποφεύγειν δὲ τοὺς ἱκανοὺς, τοὺς δυνατοὺς, τοὺς ἀρτίους, τοὺς αὐτοφώτους. Καὶ τοιοῦτος ἐφάνη ὁ κ. Ἱεροκλῆς καὶ τοιοῦτος φανεῖς δὲν συνέφερον εἰς τὸ κόμμα. Εἰς μάλιστα τῶν συνυπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη τοῦ εἶπε καθαρά : Τί ; θὰ σ' ἀφίσουμε νὰ μᾶς καθβαλιεύσης ;

Τοιαύτη χυδαίωσις λυμάνεται τὴν κοινωνίαν μᾶς, ἀπογοητεύουσα καὶ ἀπελπίζουσα καὶ τὰ πνεύματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας ἄλλα κράσεις ἐκ χάλυθος, ὡς ἡ τοῦ κ. Ἱεροκλέους δὲν καταβάλλονται· καὶ ἐκπληττόμεθα πολὺ μὲ τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἐσχάτως ἀπογοήτευσιν, ἣν ἠκολούθησεν ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ βίου, ἐν ἡμέραις μάλιστα τῶσφ πονηραῖς διὰ τὸν ἑλληνισμόν, καὶ ἀπέναντι κυβερνήσεως τῶσφ ἀναισθητοῦ, οἷα ἡ τοῦ κ. Τρικούπη, θάπτουσα ὑπὸ τὴν

μανίαν τῆς κομματικῆς πολιτικῆς καὶ αὐτὰ τὰ ὕψιστα μεγάλα ἔθνηκα συμφέροντα.

Ἐνενηντα ἑννέα Λοχίαι ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου προβιβάζονται εἰς ἀνθυπασπιστάς. Τὸ Διάταγμα ἕως ὑπογράφεται σήμερον.

Οἱ λοιποὶ προβιβασμοί, περὶ τοὺς **τετρακοσίους** ἀνὰ γαπάτε, σκοντάπτουν καθὰ λέγεται εἰς τοὺς συνταγματάρχας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν ὑπογράφονται. Παραδόξως πῶς ὁ πόθος διὰ νὰ πλημμυρῶσιν οἱ δρόμοι ἀπὸ συνταγματάρχας εἶναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὁ δὲ ἀντίθετος πόθος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βασιλέως.

Ὁ δημοφιλὴς Βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ἀριστομένης Κοντογούρης τηλεγραφικῶς ἀποστέλλει ἡμῖν ἐκ Πατρῶν τὰ ἐξῆς : «Ἀνταποκριτὴς σας Πύργου μὲ παρέστησεν ἐν Πύργῳ, ἐνῷ ἠδὲν ἀπεμακρύνθη τῶν Πατρῶν οὐδὲ στιγμὴν».

Τὸν πιστεύομεν καὶ δὲν τὸν συλλυπούμεθα διόλου διὰ τοῦτο, διότι δὲν ἤβησε δηλαδὴ κατὰ τινὰς σπιθαμὰς τὴν οὐρανὸν τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Πληροφορούμεθα ἐπισήμως ὅτι τὸ δάνειον τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργειῶν Λαυρίου δὲν συνωμολογήθη πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν, ὡς ἀνήγγειλεν ἡ Νέα Ἐφημερίς, καὶ ὡς ἐταράχθημεν δικαίως ἡμεῖς, ἀλλὰ μόνον πρὸς 6 1)2 0)0. Καλὸ κ' αὐτό.

Τὴν Δευτέραν ἀρχεται νὰ ἐξατμίξῃ ὁ ἀτμόδρομος ἀπὸ τῆς γεφύρας Δαμασκηνοῦ εἰς Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον. Ἔως

ρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν ξένον, μπορείτε νὰ μὲ λέτε μόνον Μονὸ ἢ Γεροκάτσικα, ἐπειδὴ καὶ ἔτσι μὲ ξέρουν ὅλοι.

— Φαίνεται γέρο Μονό, ὅτι δὲν σᾶς ἐμπνέω πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

— Ὅχι, δὲν λέγω αὐτὸ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ καλὸς ἀνθρώπος, διότι ἔχετε καλὸν καὶ τίμιον ἐξωτερικόν.

— Τότε λοιπὸν θ' ἀρνηθῆτε νὰ συνομιλήσητε μαζύ μου,

— Οὐμ, οὔτε ναὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, οὔτε ὄχι. Καὶ πρῶτον τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε ;

Πρῶτον σᾶς λέγω, γέρο Μονό, ὅτι μπορείτε νὰ μοῦ κάμετε μίαν μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἐμ, ὁ Γεροκάτσικας μπορεῖ νὰ κάμῃ σὲ σᾶς ὑπηρεσίαν ;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ εἶναι νόστιμον !

— Μάλιστα γέρο Μονό, δύνασθε, ὡς προείπον, νὰ μοῦ ἀποδώσητε μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἄς δοῦμεν, πῶς αὐτό ;

— Ἐὰν μοῦ δώσητε πληροφορίας τὰς ἐποίας θὰ σᾶς ζητήσω.

Ὁ ἐπαίτης ἡμῆς κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς.

— Διὰ ποίαν ὑπόθεσιν ; διὰ ποῖον πρᾶγμα ; ἠρώτησε.

— Διὰ τὸ μυστηριώδες κακούργημα τὸ ὅποιον διεπράχθη ἐν Βλαυνκούρ πρὸ δέκα ἡμέρῶν ἐτών.

— Ἐχετε σεῖς ἀνάγκην νὰ μάθητε τοῦτο, σεῖς ; εἶπεν ὁ ἐπαίτης διευθύνων ἐπὶ τοῦ ξένου βλέμμα ἐξεταστικόν.

— Μάλιστα, γέρο Μονό, ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω ὅλα τὰ κατὰ τὸ κακούργημα τοῦτο.

— Ἐ, δὲν ἤξευρα ἀκόμη ὅτι οἱ χωρικοὶ τῆς Λορραίνης εἶνε τόσοσ περιεργοὶ ! Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει. Ἐν τούτοις μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐλθῆτε ἕως ἐδῶ δι' αὐτό. Ὅλοι εἰς τὸ Βλαυνκούρ μποροῦν νὰ σᾶς διηγηθῶν τὸ πρᾶγμα καλὰ καλὰ καὶ μάλιστα καλλίτερα ἀπὸ μένα.

— Γέρο Μονό, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μοῦ διηγηθῶν εἰς τὸ χωρίον, τὸ ξέσω. Θέλω νὰ σᾶς διηγήσω εἰλικρινῶς, χωρὶς περιστροφᾶς· ὅτι ζητῶ νὰ μάθω, σεῖς μόνον δύνασθε νὰ μοὶ τὸ πληροφορήσητε.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερον παρ' ὅτι ὅλοι οἱ ἀνθρωποί.

— Γέρο Μονό, διατὶ δὲν εἴσθε εἰλικρινῆς πρὸς ἐμὲ ; Γνωρίζετε περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πρᾶγματα, τὰ ὅποια ἔμειναν ἀγνωστα, τὰ ὅποια δὲν ἀπεκαλύψατε, σεῖς μόνος γνωρίζετε τὸ αἶτιον· γέρο Μονό, κατέχετε ἐν μυστικόν.

— Καὶ ποῖος σᾶς εἶπεν αὐτό ; ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

Καὶ ἠγέρθη.

— Ἐνας νέος ἀπὸ τὸ Μαρσεῖλ, ὀνομαζόμενος Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Ἄ ! ὁ φλύαρος ! εἶπεν ὁ Γεροκάτσικας.

εκεί δε—τῆς γεφύρας—θὰ δουλεύῃ ὁ ἵπποσιδηρόδρομος. Τὸ εἰσιτήριο εἶναι 50 λ. πρώτης θέσεως, 40 λ. δευτέρας θέσεως ἀπὸ τῆς Πλατείας Συντάγματος ἕως κάτω, με ἀνταπόκρισιν τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου πρὸς τὸν ἀτμόδρομον. Τὸ ζήτημα τῆς Ἑταιρίας εἶναι ν' ἀρχίξῃ ὁ ἀτμόδρομος ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ νὰ πηγαίῃ μαλακὰ μαλακὰ, ἤρεμα, εἰς τὰ δύο Φάληρά μας. Ἄλλ' ἂν δὲν γίῃ ἀπὸ τὸ Παλάτι, θὰ γίῃ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς στήλας. Ὑπάρχει δὲ καὶ μία γνώμη τοῦ Βασιλέως, ὡς πληροφοροῦμεθα ὁ ἵπποσιδηρόδρομος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἀντικαθιστάμενος ὑπὸ ἀτμοδρόμου προωρισμένου διὰ τὴν γραμμὴν Πατησίων. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποφασισθοῦν μετὰ τὰς ἐκλογάς, διότι τώρα μεσολαβεῖ ἡ δύναμις τῆς ψήφου τῶν ἀμαξήλατων.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου γοργῶς προχωρεῖ. Ἀπὸ μιᾶς ἤδη ἑβδομάδος τακτικώτατα κινεῖται ἡ ἀτμάμαξα μεταξὺ Βώλου καὶ Βελεστίνου, — ἦτοι ἀπόστασις εἰκοσι χιλιομέτρων—σύρουσα πολλάς φορτηγίδας πλήρεις ὑλικοῦ διὰ τὴν περαιτέρω κατασκευὴν. Περὶ τὸν Ὀκτώβριον, ὡς διαβεβαίωσιν οἱ ἐργολάβοι, θὰ παραδώσουν ἀνυπερθέτως εἰς τὴν κυκλοφορίαν τὰς δύο γραμμάς Βώλου-Λαρίσσης καὶ Βώλου-Φαρσάλων. Βεβαιούται ἐπίσης ὅτι κατὰ τὰ ἐγκαινία θέλει παρασταθῇ καὶ ὁ Βασιλεὺς.

Καλῶς ἐπράξε τὸ Ἴπποδρόμιον ἐπιφυλάξαν τὸν Σοφὸν Γάδαρον δι' ἀπόψε' ἂν ὁ Μάης εἶνε τὸ βασιλεῖον τῶν ὄνων, ὁ Σοφὸς ὄνος εἶνε ὁ Βασιλεὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀπόψε ἐπρεπε νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι αὐτοῦ καὶ τῆς Πρωτομαγιάς. Εὐρέτε τὸ μυστήριον τοῦ Σοφοῦ Γαϊδάρου, ὅπως

τὸν εἶδομεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἐν Βιάννῃ. Ὁ Σοφὸς οὗτος κάμνει τὸν ἄγριον, τὸν δύσκολον, τὸν εὐγενῆ· δὲν δέχεται ἀναθάτῃ ἐπὶ τῶν ἵπποτικῶν αὐτοῦ πλευρῶν· ἐξαγριούνται καὶ τονοῦνται τὰ ὄντα του εἰς δύο τριχωτὰς λόγγας. Λακτίζει, υπεραίρει τὴν κεφαλὴν του ὡς εὐγενὴς ἀραβικὸς ἵππος· ἅμα ὅμως ὁ Παλιάτσος τοῦ Ἴπποδρομίου τοῦ πῆ ἕνα μυστικὸν στ' αὐτὴ γίνεται πάλιν ὄνος, καλοκάγαθος, ὑπομονητικὸς, ὡς ἰησοῦίτης, καὶ δέχεται νὰ τοῦ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

Μετὰ τὸν σοφὸν ὄνον τοῦ κ. Δροτῆν, ἔχουμεν τὴν κυρία Ἄϊντάν τὴν ἐπιλεγομένην Μπαρμπούναραν, εἰς τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ὁποῖον θὰ τρελάνῃ ἀπόψε καὶ θὰ τὸν κάμῃ κουτοῦκι, ὥστε νὰ τὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ὅλα θάλασσα, τοῦθ' ὅπερ εἶνε καὶ τὸ σύνθημα τοῦ τε Κήπου καὶ τῶν Λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἡ κυρία Ἄϊντὲ ἔχει καὶ ὑπασπιστρίδας δυο ἄλλαις Γαλλίδες ἐκ τῶν φιοτέρων. Μουσικὴ ὄρχήστρα ἀνάμικτος ὡς στρατιωτικῶν τε καὶ μὴ τοιούτων. Γίνονται δὲ καὶ τὰ ἐγκαινία τοῦ Ἑστιατορίου, με ὄραϊον Μαγιάτικο ψάρι.

Εἰς τὸν Παράδεισον πάλιν, ὅπου ἡ ὠραιότερα γυναῖκα ἦτις θὰ πατήσῃ θὰ ὀνομασθῇ ἐξ ἀνάγκης *Εἷβα* ἐγκαθιδρύεται πλήρες Ὠδικὸν Καφενεῖον, ἀνοίγουν δὲ τὰ τραπεζομάνδουλα καὶ τῆς πετσέταις των τὸ τε Ἑστιατόριον καὶ ἡ Κοινὴ λεγομένη Τράπεζα.

Εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θὰ παραστήσουν τὰ Νευρόσπαστα καὶ τὸ φρούριον *Μέτς* ἀκόμη δὲν συνετελέσθη, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγοι καὶ τὰ δύο ξενοδοχεῖα παρέχονται εἰς τὰς σιαγόνας τοῦ κοινοῦ. Περίεργον φρούριον! Ἄντὶ νὰ κανονοβόλῃ ἐνίστε ἴσως θὰ κανονοβόληται. . . . ὑπὸ τῶν τακτικῶν μουστέρηδων.

Προετοιμασίαι μεγάλαι γίνονται καὶ εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν.

— Εἶχετε πῆ εἰς τὸν νέον ταῦτον: «Μιὰ μέρα θὰ σὰς πῶ πράγματα ποῦ θὰ κατορθώσῃτε ἴσως ν' ἀνεύρητε τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἰωάννας Βαγιᾶν τῆς μνηστῆς σας».

— Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν, γέρο Μονὸ, τὰ πράγματα ταῦτα, τὸ μυστικὸν αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἔχετε κλεισμένον εἰς τὴν καρδίαν σας, πολὺ διαφέρωμαι νὰ τὸ μάθω. Ἐ! σὰς παρακαλῶ, ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε.

— Ἐν πρώτοις κύριε, ποιὸς εἰσθε;

— Ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Ἀπὸ αὐτὸ δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶνε φίλος μου.

— Ποῦ τὸν ἐγνωρίζατε;

— Εἰς τὸν πόλεμον.

— Καλὰ τὰ πῆγε ὁ νέος; ἔμαθα χθὲς ὅτι ἔγεινεν ἀξιωματικὸς.

— Μάλιστα, λοχαγὸς τῶν αὐσάρων.

— Καὶ ὅτι τοῦ ἔδωσαν καὶ τὸν σταυρὸν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθινὰ.

— Εἴσθε λοιπὸν καὶ σεῖς στρατιώτης;

— Μάλιστα.

— Ἄ! τώρα λοιπὸν, πέτε μου ἂν ἔλεγα ὅ,τι ζεῖρω, εἰς τί θὰ σὰ; χρησιμεύω;

— Εἰς τί θὰ μοῦ χρησιμεύω; Ἄ! γέρο Μονὸ, ἐάν ἡ

ἀποκάλυψις σου περιέχῃ μόνον τὸ δέκατον ἐκείνων τὰ ὅποια ὑποθέτω, θὰ διασκεδάσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ σκότους, ὅπου βρισκομαι, καὶ ἀπὸ σὰς θὰ κατορθώσω νὰ εὕρω ἴσως δύο πρόσωπα τὰ ὅποια ζητῶ.

— Τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνων οἵτινες ἀπέθαναν;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί θὰ κερδίσετε, ἂν τὰ εὕρητε αὐτὰ;

— Ἀλλὰ σὰς εἶπα ἤδη, τὸ νὰ τὰ ἀνεύρω εἶνε δι' ἐμὲ ὑψιστον συμφέρον, ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου! Ὀμιλήσατε, γέρο Μονὸ, σὰς καθικετεύω, ὁμιλήσατε!

— Ὁ ἐπαίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καλὲ μου κύριε, εἶπε, δὲν σὰς γνωρίζω μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τῶν συμφερόντων σας, τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τὰ συμφέροντα τὰ δικά σας;

— Ἀλήθεια, σὰς εἶμαι ἀγνωστος, ἀλλὰ γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν, τὸν φίλον μου;

— Δὲν βλέπω κατὰ τί δύναται αὐτὸ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Ἰάκωβον.

— Ἐν τούτοις, γέρο Μονὸ, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον σου ἀκόμη σὰ; καθικετεύω νὰ ὁμιλήσῃτε.

— Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς δεσποινίδος.

— Ἐπειδὴ;

(ἀκολουθεῖ)